

42. Quæstio 6. An Filius assumpsit, aut assumere potuit naturam subsistentem? De quò, *hic dist. 2. q. 7.*

43. Quæstio 7. An Verbum assumere potuerit sexum muliebrem, & tunc diceretur mulier, sicut modò dicitur homo, quia humanitatem accepit? De quò, *hic dist. 6. q. 3.*

44. Quæstio 8. An humanitas Christi Domini sit proximè, & formaliter impeccabilis vi unionis hypostaticæ? De quò, *hic q. 1.*

45. Quæstio 9. An impeccabilitas Christi Domini desumatur proximè à gratiâ, aut visione, sive fruitione beatâ? De quò, *hic q. 1.*

46. Quæstio 10. An impeccabilitas Christi Domini petatur ex manutentiâ Dei? De quò, *hic q. 1.*

47. Quæstio 11. An potentia peccandi sit à Deo? De quò, *tom. 2. dist. 44. q. 1.*

DE PERFECTIONIBUS NATURÆ humanæ in Christo Domino ratione unionis ad Verbum.

DISTINCTONIS DECIMÆ TERTIÆ SYNOPSIS.

*Christum virginea, quam mox conceptus in alvo est,
Sic, nihil ut supra, cuncta habuisse simul.*

Sic incipit: *Præterea sciendum est.*

Sic terminat: *Expers esset.*

1. **C**ONNECTITUR hæc distinctio cum superiori. In illâ indagavit Magister, an in Christo Domino fuerint defectus, qui passim naturæ creatæ adscribuntur; & hæcenus de conditionibus actum unionis hypostaticæ concomitantibus egit; sed in præsentî iam adoriur pertractare Magister de perfectionibus naturæ assumptæ in ipso unionis actu collatis: ergo mutuò hæc distinctiones sonare videntur.

2. Consequentia probatur: In hoc absconso Incarnationis Myste-

rio prius meditanda veniunt illa, quæ naturæ assumptibili ex naturâ rei congruunt, quàm ea, quæ illi donantur in ipso unionis hypostaticæ actu; eò quòd natura humana à Verbo divino assumpta ipsam unionem aliquâ prioritate antevertat: ergo dum Magister postquàm de conditionibus actum unionis concomitantibus, sive de his, quæ ad naturam assumptibilem conferunt, disseruit; protinùs de perfectionibus naturæ assumptæ in ipso unionis actu collatis discutit, absque ullâ cunctatione rectam disputandi methodum servat.

3. Dividitur præsens distinctio in tres præcipuas partes. In quarum primâ, plenitudinem gratiæ, & scientiæ Christi Domini pro dignitate demonstrat Magister. In secundâ verò declarat, Christum Dominum scientiâ non profecisse, nisi quantum ad ipsius scientiæ effectus ampliorem manifestationem. In tertiâ autem, & ultimâ subdit parte, solum secundum hominum sensum, sive exteriorem apparentiam, Christum Dominum profecisse in scientiâ.

4. PRO PRIMÆ igitur partis uberiori assequendo captu, primâ proponitur thesis: *In ipso conceptionis limine fuit in Christo Domino, secundum hominem, plenitudo gratiæ, & scientiæ, omniumque donorum.* Quam nonnullis sacræ paginæ, Patrumque expressis testimoniis percontat in litterâ probare Magister.

5. Primò suadet Magister ex Apostolo ad Coloss. cap. 2. his verbis: *In ipso inhabitat omnis plenitudo divinitatis corporaliter;* sed ex eò quòd omnis plenitudo divinitatis inhabitet in Christo Domino corporaliter, ipse ab instanti conceptionis fuit plenus gratiâ, & scientiâ, aliisque donis eius sanctissimam decorantibus animam: ergo.

6. Secundò probat ex Augustinò Magister Epist. 57. sic dictum Apostoli expendente: *Ita verò inhabitat, quòd omni gratiâ plenus sit:* ergo si ita inhabitat omnis plenitudo divinitatis corporaliter in Christo Domino, quòd omni gratiâ sit plenus, rectè ex Apostolo unâ cum Augustinò consequitur, Christum Dominum mox à conceptione suâ gratiâ, & scientiâ fuisse plenum.

7. Tertio: Quia, ut ex Ioanne cap. 3. habetur, Deus spiritum gratiæ, & scientiæ cæteris contulit iustis cum mensurâ; Christo autem Domino præfatus spiritus sine mensurâ fuit datus; sed quo pacto sine mensurâ Christo Domino fuit datus spiritus gratiæ, & scientiæ, & cæteris iustis cum mensurâ; horum aliorumque donorum plenitudine ab ipsius conceptionis limine fuit Christus Dominus nobilitatus: ergo.

8. Quarto, quadâm etiam similitudine probat in litterâ intantum

tum Magister: Quemadmodum in humani corporis capite omnes sensus, quippe, visus, gustus, auditus, & olfactus vigent; in ceteris autem membris solus sensus tactus residet; ita in Christo Domino, uti in omnium capite, est plenitudo gratiæ; in aliis verò iustis est gratia, sicut sensus tactus in membris sub capite, eò quòd de plenitudine gratiæ Christi Domini, non secundum essentiam, sed secundum similitudinem, omnes acceperunt gratiam; sed ex eo quòd iusti omnes sic de plenitudine gratiæ Christi Domini gratiam acceperint, necessario fuit plenus gratiæ, & scientiæ: ergo.

9. Quintò, his Hieremiæ verbis, cap. 31. *Novum faciet Dominus super terram; mulier circumdabit virum*, &c. aliam perficit probationem Magister. Nam hæc divina clarè denotant eloquia, quòd in utero Virginis Matris perfectus vir extitit Christus, non solum propter animam, & carnem; sed propter sapientiam, & gratiam, quæ plenus erat; sed eo quòd Christus Dominus in Virginis Matris alvo vir perfectus extiterit, fuit à conceptionis vestibulo plenus gratiæ, & scientiæ, aliisque donis ac perfectionibus: ergo.

10. Sed oppones ex Matthæi, & Lucæ cap. 3. Si Christus Dominus à limine conceptionis foret plenitudine gratiæ, & scientiæ, aliorumque donorum ac perfectionum nobilitatus, reverà incassum descendisset Spiritus Sanctus super eum, tanquam columbam, dum à Ioanne baptizabatur; sed Spiritus Sanctus non incassum descendit supra Christum Dominum, tanquam columbam, dum Ioanne baptizabatur: ergo quia plenitudinem gratiæ, & scientiæ, aliorumque donorum à conceptionis vestibulo Christus Dominus non habuit.

11. Respondetur ex Magistri doctrinà negando Maiorem, & Consequentiam. Quia plenitudo gratiæ Christi Domini valet in duplici contemplari statu. Primò, secundum illius excellentiam. Secundò, penes apparientiam ipsius; & licet in Christo Domino à suæ conceptionis limine fuerit plenitudo gratiæ, aliorumque donorum secundum illius excellentiam, eò quòd habuerit omnem gratiæ perfectionem; tamen pro conceptionis instanti non fuit in illo gratiæ plenitudo penes apparientiam ipsius, usquedum Spiritus Sanctus in columbe specie descendit, requievitque super eum. Unde colligitur, Sancti Spiritus descensum super Christum Dominum supervacaneum non fuisse. Et hæc de primà distinctionis parte sufficiant.

12. PRO SECUNDÆ verò distinctionis partis explanatione, secunda statuitur thesis: *Christus Dominus solum in sapientiâ profecisse dicitur quantum ad exteriorem amplioremque manifestationem illius.* Hanc etenim

nam conclusionem duntaxat probat Magister ex variis solutionibus, quas adhibet pro cuiusdam argumenti eliminanda acie.

13. Sic oppones apud Magistrum in litterà ex Lucæ cap. 21 dicente: *Iesus proficiebat sapientiâ, & ætate, & gratiâ apud Deum, & homines*, sed ex eo quòd sic profecerit Iesus sapientiâ, ætate, & gratiâ apud Deum & homines, non potuit illic à suâ conceptione plenitudine gratiæ, & scientiæ, aliorumque donorum potiri; aliter in his non profecisset: igitur Christus Dominus à limine conceptionis non habuit plenitudinem gratiæ, & scientiæ: aliorumque donorum.

14. Respondet Magister in litterà, Christum Dominum ab instanti suæ conceptionis tantam gratiæ, & scientiæ, aliorumque donorum accepisse plenitudinem, ut Deus ei plenius conferre non potuerit, cum amplius habere capax non fuerit: Attamen verè in sacrâ paginâ legitur, profecisse sapientiâ, & gratiâ, aliisque donis; non quidem in se, sed in aliis, qui de eius sapientiâ, & gratiâ proficiebant, dum eis sapientiæ, & gratiæ munera secundum processum ætatis magis ac magis patefaciebat.

15. Solutionem sulcit Magister Magni Gregorii affectatâ auctoritate quam homil. 11. super Lucam sic suppeditare videtur: *Iuxta hominis naturam proficiebat sapientiâ non quòd ipse sapientior esset ex tempore, qui à primâ conceptionis horâ spiritu sapientiæ plenus permanebat; sed eandem, quæ plenus erat, sapientiam cæteris ex tempore paulatim demonstrabat*: ergo cum nullum sit iurgium in eo, quòd Christus Dominus à primâ conceptionis horâ spiritu sapientiæ plenus permaneret, & nunquam sapientiâ profecisset, cum eandem, quæ plenus erat, sapientiam cæteris ex tempore sensim demonstraret, solutio Magistri incunctanter efficax est.

16. Aliam sic parat in huius capitis calce solutionem Magister, ut Lucæ textui plenius satisfaciatur, nempe, quòd Christus Dominus proficiebat aliis, non sibi. Nam quemadmodum Rector Ecclesiasticus dicitur proficere in curâ sibi traditâ aliis proficientibus per ipsum; sic Christus Dominus, iuxta hominis naturam, dicebatur proficere sapientiâ aliis, non sibi; quia eos ad laudem Dei excitabat, & per suæ gratiæ, sapientiæque ostensionem proficiebant alii. Unde Magistri placitum unâ cum textus sacri Lucæ expositione coheret.

17. Sed oppones ex Lucæ verbis: *Christus Dominus proficiebat ætate, & sapientiâ apud Deum, & homines*; sed ex eo quòd sic sapientiâ ac ætate profecerit Christus Dominus apud Deum, & homines, non habuit plenitudinem gratiæ, & scientiæ à conceptionis

vestibulo: ergo. Minor probatur: Christus Dominus verè & phisicè per temporis accessum proficiebat ætate: ergo si sapientià, & gratià apud Deum, & homines proficiebat ac ætate, reverà secundum temporis processum gratià, & scientià, alijsque proficiebat donis: ergo quemadmodum à limine conceptionis non fuit plenus ætate; sic nec gratiæ, nec scientiæ, nec aliorum donorum plenitudinem habuit ab originis suæ instanti.

18. Respondetur ex ipsà Magistri doctrinà, disparem esse rationem de accremento sapientiæ, & ætatis in Christo Domino. Crescebat enim sapientià, & gratià apud Deum, & homines, præcisè quoad earum manifestationem, siquidem quotidie per verba ostendebat sapientiam, & per miracula, sive opera excellentiora manifestabat gratiam, quin opus fuerit, quòd per temporis processum venerit gratiæ ac sapientiæ incrementum, morosum cursum legis communis servando: At ætate crescebat, intrinsecè per nutritionem, & extrinsecè per temporis successione.

19. Nec verba illa, apud Deum, & homines, continent vim, etsi Deo ab æterno omnia sunt nota, ac per consequens gratià, & scientià Christi Domini ipsi manifesta. Quia ly *apud Deum, & homines*, vertit hunc sensum, quòd in his, quæ ad Deum, & homines spectabant, quotidie Christus Dominus magis ac magis se manifestabat. Et hæc de secundà distinctionis parte sufficiant.

20. PRO TERTIÆ autem, & ultimæ distinctionis partis ostensione, tertia proponitur thesis: *Etsi gemina in Christo Domino sit contemplanda scientia, creata scilicet, & increata, solum secundum hominum opinionem exterioremque apparientiam creata scientià proficit.* Quam congruentissimè probat Magister duplicis argumenti exarsciatà solutione.

21. Primum conficit argumentum Magister ex Ambrosio lib. de Incarn. Domin. Sacram. cap. 7. dicente: *Deus perfectionem suscepit humane nature: Sensu hominis esurivit, & rogavit; sensu hominis profecit, sicut scriptum est: Iesus proficiebat ætate, & sapientià, & gratià. Quomodo proficiebat sapientià Dei? Profectus ætatis, & sapientiæ, non divina, sed humane nature est.* Ergo quanvis in Christo Domino gemina sit meditanda sapientia creata una, & increata alia, & secundum increatam Christus Dominus non profecerit; tamen secundum creatam haud dubiè, ipso Ambrosio attestante, profecit.

22. Respondet Magister in litterà, quòd licèt in Christo Domino duo sint cardinei sensus, sive gemina sapientia, iuxta duas in ipso meditata nature, una scilicet creata, & increata alia; nihilominus secun-

secundum nullam profecit; quia utraque sine accremento successivo, & intrinsecò in Christo agnoscenda est. Dùm ergò Ambrosius sustinet, Christum profecisse in sensu hominis, sic est exponendus, quòd profecerit secundum hominum opinionem, exterioremque apparientiam.

23. Secundum sic perficit ex Isaia verbis cap. 8. argumentum Magister: *Quia antequàm sciat puer vocare patrem suum, & matrem suam, accipiet spolia Samaria; sed hæc Isaia verba satis innunt, Christum Dominum pro infantie statu nescivisse patrem suum, matremque vocare: ergo quia à conceptionis instanti Christus Dominus dono plenitudinis scientiæ non fruebatur.*

24. Respondet Magister, sacrum Isaia vaticinium more hominum exponendum fore; sive quòd similitudinariè ad modum nescientis, dùm Christus Dominus annos infantiles agebat, se gessit; cum pro illo temporis intervallo non ostenderit suam sapientiam, cuius plenitudinem à conceptionis limine habuit. Unde, etsi Dominus Iesus pro infantie statu non vocaverit patrem suum, & matrem, inscius non est censendus, eò quòd assueto hominum usui se accommodare intenderit; atque adeò solum secundum exteriorem apparientiam, hominumque opinionem scientià profecit. Et hæc de tertià, & ultimà distinctionis parte satis sint dicta.

QUÆSTIONES.

25. QUÆSTIO I. An Anima Christi Domini fuerit sancta à sanctitate increata? Ex Angelicà Scholà D. Thomas 3. p. q. 7. art. 1. & in 3. dist. 13. q. 1. art. 1. Godoy in 3. p. tom. 2. disp. 21. s. 1. & seqq. Araujo 3. p. q. 7. dub. 2. conclus. 2. Lumbier de Incarn. quæst. 18. art. 1.

26. Ex Subtili Scholà Scottis in 3. dist. 13. q. 1. Lauræa de Incarn. disp. 16. art. 1. Durand tom. 3. tract. 4. disp. 10. q. 1. Sendin tract. 3. disp. 1. sect. 1. s. 1. & seqq. Felix de Incarn. cap. 11. difficult. 2. Gallus in 3. dist. 13. q. 1. cap. 1. Aquila in 3. dist. 13. q. 1.

27. Ex Scholà Eximià Suarez disp. 15. & 18. Muniessa disp. 14. sect. 1. & seqq. Carleton tom. 2. disp. 51. sect. 1. & seqq. Aranda lib. 5. disp. 1. sect. 1. s. 1. & seqq. Anton. Perez tract. 6. disp. 1. cap. 9. Peña-fiel tom. 4. disp. 12. sect. 2. Rhodès tract. 7. disp. 3. q. 1. sect. 1. Aldrete disp. 45. controv. 9. sect. 1.

28. Ex alijs D. Bonaventura in 3. dist. 13. q. 1. art. 1. Alens. 3. p. q. 11. memb. 1. Durandus in 3. dist. 13. q. 2. Gabriel in 3. dist. 13. q. 1. Tom. III. Aureo.

Aureolus in 3. dist. 13. q. 1. art. 1. Estius in 3. dist. 13. §. 1. & seqq. Malletus tom. 2. pag. 8. Caspens. tom. 2. tract. 20. disp. 5. sect. 1.

29. Quæstio 2. An Christus Dominus fuerit sanctus ab unione hypostaticâ, aut à personalitate Verbi divini? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas 3. p. q. 7. art. 1. & in 3. dist. 13. q. 1. art. 2. Godoy in 3. p. tom. 2. disp. 21. §. 3. Ioan. à S. Thomâ tom. 3. q. 7. disp. 8. art. 1. Gonetus tom. 4. tract. 1. disp. 11. art. 2. Lumbier q. 19. de Incarn. art. 2. Nicolai in 3. dist. 13. q. 3. art. 2. & 3. Araujo 3. p. q. 7. dub. 2. conclus. 3.

30. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 13. q. 1. Durand tom. 3. tract. 4. disp. 10. q. 1. & seqq. Delgadillo p. 2. cap. 7. difficult. 1. dub. 1. Laureæ de Incarn. disp. 16. art. 1. & 2. Gallus in 3. dist. 13. cap. 1. & seqq. Aquila in 3. dist. 13. q. 1. & 2. Pitygian. in 3. dist. 13. art. 1. & seqq. Cavellus in Schol. in 3. dist. 13. q. 1. Felix de Incarn. cap. 11. difficult. 2. & seqq.

31. Ex Scholâ Eximiâ Suarez disp. 18. & 53. sect. 1. & seqq. Carleton tom. 2. disp. 51. sect. 1. & seqq. Anton. Perez tract. 6. disp. 1. cap. 8. Muniella disp. 14. sect. 2. Aranda lib. 5. disp. 1. sect. 1. §. 5. Vazq. disp. 41. cap. 4. Rhodès tract. 7. disp. 3. q. 1. sect. 1. §. 3. Peñafiel tom. 4. disp. 12. sect. 1. Aldrete de Incarn. controv. 7. disp. 35. sect. 1. Bernal disp. 29. sect. 2.

32. Ex aliis D. Bonaventura in 3. dist. 13. q. 1. art. 1. Gabriel in 3. dist. 13. q. 1. Aureolus in 3. dist. 13. q. 1. art. 1. Alens. 3. p. q. 11. memb. 1. & seqq. Bonæspei tom. 2. tract. 3. disp. 9. dub. 1. Estius in 3. dist. 13. §. 1. & seqq. Baldius lib. 2. quasit. 3. q. 2. difficult. 1. Caspens. tom. 2. tract. 20. disp. 5. sect. 1. & seqq. Malletus tom. 2. pag. 8. & seqq.

33. Quæstio 3. An humanitas Christi Domini fuerit sancta à gratiâ habituali? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas in 3. dist. 13. q. 1. art. 1. Godoy in 3. p. tom. 2. disp. 21. §. 1. & seqq. Gonetus tom. 4. tract. 1. disp. 11. art. 1. Nicolai in 3. dist. 13. q. 1. art. 1. Lumbier q. 19. de Incarn. art. 2. Araujo in 3. p. q. 7. dub. 2. conclus. 1. & seqq. Ioan. à S. Thomâ tom. 3. q. 7. disp. 8. art. 1. & seqq.

34. Ex Subtili Scho. à Scotus in 3. dist. 13. q. 1. Laureæ de Incarn. disp. 16. art. 3. Felix de Incarn. cap. 11. difficult. 1. & 2. Rada 3. p. controv. 4. art. 3. Castillo de Incarn. disp. 11. q. 2. Durand tom. 3. tract. 4. disp. 10. q. 1. & seqq. Delgadillo p. 2. cap. 7. difficult. 2. dub. 1. & seqq. Poncius in 3. Comment. dist. 13. num. 5. Cavellus in Schol. dist. 13. q. 1. Gallus in 3. dist. 13. q. 1. cap. 1. & seqq.

35. Ex Scholâ Eximiâ Suarez disp. 18. sect. 1. Aranda lib. 5. disp. 1. sect. 1. §. 6. Ragula disp. 67. §. 2. Beccan. cap. 8. q. 1. Granados

tract. 7. disp. 1. Lugo disp. 16. sect. 1. Rhodès tract. 7. disp. 3. q. 1. sect. 2. §. 1. & seqq. Peñafiel tom. 4. disp. 12. sect. 5. Carleton tom. 2. disp. 51. sect. 1. & seqq. Uvanding. de Incarn. disp. 5. dub. 2. Muniella de Incarn. disp. 14. sect. 3. Anton. Perez tract. 6. disp. 1. cap. 1. & seqq.

36. Ex aliis D. Bonaventura in 3. dist. 13. q. 1. art. 1. Caspens. tom. 2. tract. 20. disp. 5. sect. 1. Bonæspei tom. 2. tract. 3. disp. 9. dub. 2. Baldius lib. 2. quasit. 3. difficult. 1. & seqq. Malletus tom. 2. pag. 9. & seqq. Estius in 3. dist. 13. §. 2. & seqq. Baudun. p. 1. q. 19. & seqq. Alens. 3. p. q. 11. memb. 1. & seqq. Gabriel in 3. dist. 13. q. 1. Aureolus in 3. dist. 13. art. 1.

37. Quæstio 4. An gratia Christi Domini fuerit infinita? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas 2. 2. q. 24. art. 7. Godoy in 3. p. tom. 2. disp. 26. §. 1. & seqq. Ioan. à S. Thomâ tom. 3. disp. 9. art. 2. Gonetus tom. 4. tract. 1. disp. 13. art. 1. Camerarius tom. 3. q. 7. art. 11. Lumbier q. 21. art. 3. Nicolai in 3. dist. 13. q. 1. art. 3. Philipp. à SS. Trinit. tom. 4. tract. 1. disp. 5. dub. 2.

38. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 13. q. 1. & seqq. Poncius tract. 11. disp. 39. q. 3. & in 3. Comment. dist. 13. num. 54. Boyvin 2. p. cap. 8. q. 6. Durand tom. 3. tract. 4. disp. 11. q. 1. Gallus in 3. dist. 13. q. 1. cap. 1. & seqq. Delgadillo p. 2. cap. 7. difficult. 2. dub. 3. Herincx p. 4. disp. 2. q. 12. Aquila in 3. dist. 13. q. 1. & seqq. Cavellus in Schol. in 3. dist. 13. q. 1. & seqq. Laureæ de Incarn. disp. 16. art. 3. & seqq. Felix de Incarn. cap. 11. difficult. 3.

39. Ex Scholâ Eximiâ Suarez disp. 22. sect. 1. Lugo disp. 16. sect. 6. Aranda lib. 5. disp. 1. sect. 3. §. 1. Cardenas in gemino sydere disp. 2. cap. 27. Aldrete controv. 1. disp. 52. sect. 2. & seqq. Muniella disp. 14. sect. 3. Carleton tom. 2. disp. 51. sect. 4. Anton. Perez tract. 6. disp. 1. cap. 7. Arriaga disp. 32. sect. 1. & seqq. Peñafiel tom. 4. disp. 12. sect. 6. Mart. Perez disp. 18. sect. 1. & 6. Bernal disp. 30. sect. 3.

40. Ex aliis D. Bonaventura in 3. dist. 13. q. 1. & seqq. Caspens. tom. 2. tract. 20. disp. 5. sect. 2. Bonæspei tom. 2. tract. 3. disp. 9. dub. 3. Baldius lib. 2. quasit. 3. q. 3. difficult. 3. Eustach. à S. Paulo p. 2. tract. 11. disp. 6. q. 2. Baudun. tract. 11. q. 7. art. 4. Malletus tom. 2. à pag. 9. & seqq. Estius in 3. dist. 13. §. 1. & seqq.

41. Quæstio 5. An Christus Dominus ab instanti Conceptionis habuerit plenitudinem scientiæ? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas in 3. dist. 14. q. 1. art. 1. & seqq. Godoy in 3. p. tom. 2. disp. 23. §. 1. & seqq. Camerarius tom. 3. q. 9. art. 1. Nicolai in 3. dist. 14. q. 1. art. 1. & seqq. Philipp. à SS. Trinit. tom. 4. tract. 1. disp. 6. dub. 1.

42. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 14. q. 1. Poncius tract. 11. disp. 39. q. 1. Durand tom. 3. tract. 4. disp. 13. q. 1. Rada 3. p. contr. 9. art. 1. Pitygian. in 3. dist. 14. art. 5. Cavellus in Schol. in 3. dist. 14. q. 1. Gallus in 3. dist. 14. q. 1. cap. 1. & seqq. Herincx 4. p. disp. 2. q. 1. Felix de Incarn. cap. 15. difficult. 1.
43. Ex Scholâ Eximiâ Suarez 3. p. tom. 1. disp. 27. sect. 1. & 2. Vazq. 3. p. disp. 54. sect. 1. cap. 1. & seqq. Carleton tom. 2. disp. 52. sect. 1. & 2. Anton. Perez tract. 6. disp. 2. cap. 1. & seqq. Rhodés tract. 7. disp. 3. q. 2. sect. 1. §. 1. Mart. Perez disp. 22. sect. 2. Esparza q. 27. art. 7.
44. Ex aliis D. Bonaventura in 3. dist. 14. q. 1. & seqq. Caspenf. tom. 2. tract. 20. disp. 5. sect. 4. Estius in 3. dist. 13. §. 1. & seqq. Eustach. à S. Paulo p. 2. tract. 1. disp. 7. q. 1. Malletus tom. 2. pag. 7. & seqq. Bonæpei tom. 2. tract. 3. disp. 10. dub. 1. & seqq. Bassæus verb. scientia Christi D. num. 2. & seqq.
45. Quæstio 6. An gratia sit donum creatum, & Spiritu Sancto distinctum? De quò, tom. 1. dist. 14. q. 2.
46. Quæstio 7. An charitas, & cætera alia dona superna creentur, aut educantur? De quò, tom. 1. dist. 14. q. 3.
47. Quæstio 8. An gratia, & charitatis habitus realiter distinguantur? De quò, tom. 1. dist. 14. q. 4.
48. Quæstio 9. An habitus charitatis, sive lumen gloriæ sit tota ratio agendi? De quò, tom. 1. dist. 17. q. 1.
49. Quæstio 10. An, & quomodo gratia habitualis possit augeri, aut minui? De quò, tom. 1. dist. 17. q. 2.
50. Quæstio 11. An gratia, & peccatum possint esse simul de potentia absoluta? De quò, tom. 1. dist. 17. q. 7.
51. Quæstio 12. An sit de fide, sanctificationis formam esse habitum? De quò, tom. 1. dist. 17. q. 9.
52. Quæstio 13. An Christus Dominus ab instanti Conceptionis habuerit plenitudinem gratiæ? De quò, hic q. 4.
53. Quæstio 14. An Christus Dominus sit sapiens scientiâ genitâ, simulque ingenitâ? De quò, tom. 1. dist. 32. q. 1.
54. Quæstio 15. An negare Christo Domino gratiam habitualem, sit quid temerarium? De quò, hic q. 3. & 4.
55. Quæstio 16. An testimonia Sanctorum Patrum aperte convincant, gratiam habitualem fuisse in Christo Domino? De quò, hic q. 3. & 4.
56. Quæstio 17. An gratia capitis sit idem cum gratiâ singularis personæ? De quò, hic q. 3. 4. & 5.

DE COMPARATIONE SAPIENTIÆ Christi Domini ad sapientiam Dei.

DISTINCTIONIS DECIMÆ QUARTÆ SYNOPSIS.

*Omnia Christi animam novisse fatebimur omnes,
Non tamen Omnipotens ipsa fuisse datur.*

Sic incipit: *Hic queri opus est.*

Sic terminat: *Frustra habetur controversia.*

1. **C**ONNECTITUR hæc distinctio cum superiori. In illâ egit Magister de Christi Domini perfectionis plenitudine, quantum ad ipsius gratiam, & scientiam; sed in presenti comparat perfectionem, quâ pollet in quantum homo, cum perfectione Dei: igitur rectam connexionem servant.

2. Consequentia probatur: Non bene posset Magister perfectionem Christi Domini, in quantum homo, cum perfectione Dei conferre, si prius de illâ non egisset attentè; sed Magister in superiori distinctione maximâ protymia de Christi Domini perfectionis plenitudine disservit, quantum ad ipsius gratiam, & scientiam: ergo dum perfectionem illam modò cum Dei perfectione comparat, concinnum connexionis ordinem tenet.

3. Dividitur præsens distinctio in tres præcipuas partes. In quantum primâ ostendit Magister, quòd licet anima Christi Domini per scientiam infusam noverit omnia, quæ Deus, etsi non ita plenè; non tamen omnia potest, quæ Deus valet. In secundâ verò id ipsum firmat, sustinens, Christi Domini animam non fuisse Omnipotentiam honestatam. In tertiâ autem, & ultimâ detegit parte, Christum Dominum, adhuc secundum hominem, non semel Omnipotentiam accepisse, in usumque habuisse.

4. **PRO PRIMÆ** igitur partis assidua intelligentiâ, en primum theorema: *Etsi Christi Domini anima omnem Deus contulerit scientiam, eidem tamen communicare Omnipotentiam non potuit.* Quod solerter expendit